

СТАНОВИЩЕ

на

Проф. ПАВЕЛ ГЕРДЖИКОВ за дисертационния труд на

Светлана Иванова Райчева

„ИЗПЪЛНИТЕЛСКО ИЗКУСТВО ЗА ДЕТСКИ МУЗИКАЛЕН ТЕАТЪР“

за присъждане на образователна и научна степен

„ДОКТОР“

Светлана Иванова Райчева – докторантка на самостоятелна подготовка – е възпитаничка на НМА „Панчо Владигеров“ (тогава Българска Държавна Консерватория). Завършила е класическо пеене в класа на Тамара Горинова. От постъпването си в Държавен Музикален Театър „Стефан Македонски“ до днес тя с неизменен успех е сред солистичния му елит. Изпълнява множество роли от класическия оперетен репертоар с подчертана индивидуалност, първокласна певческа техника и артистизъм.

Дисертацията се състои от увод, три глави, заключение и респектираща библиография (10 стр.). В нея най-общо казано се разглежда обучението на деца за изпълнители в музикално-театрални постановки. Това е една много сложна и деликатна материя. Работата с деца изисква не само висока комплексна образованост, но и таланта да общуваш с тях, да познаваш психологията им. Мимезисът и екстазът, които са в корените на театралното изкуство, са присъщи на децата. Те пластически, мимически и звуково коментират това, което ги заобикаля и много често търсят и с удоволствие изпадат в екстатични състояния (шеметно спускане по пързалка или спиращо дъха люлеене на люлка). От една страна това помага те по-лесно и естествено да възприемат основни сценични сръчности, от друга обаче са физическата и психическа незрялост, липсата на достатъчна концентрация, на физическа

издръжливост, житейски опит, предстояща мутация и всичко свързано с тях.

Разработката на Светлана Иванова е стойностна и убедителна. Най-хубавият момент в нея е, че е подплътена с личния опит на докторантката. Това я прави достоверна.

Нямам намерение да преразказвам съдържанието на дисертацията, пък и не е необходимо. Въпреки това, без ни най-малко да подценявам много добре написаните I-ва и II-ра глава, ще се спра на III-та – „Основни направления в обучението на деца за изпълнители в музикално-театрални постановки“. Тя е центърът на дисертацията и е с безспорен приносен характер. Много интересни са шестте подглави, в които се разглеждат теми като правоговор и говорна артикулация, техника на пеенето и вокална артикулация, развитие на музикално-изпълнителските и общите артистични способности, основи на танцовите движения и развитие на физическа издръжливост, нестандартни изпълнителски техники и др.

Особено важен момент е определянето на степента на музикалност на детето. Това е *conditio sine qua non*!

Дисертационният труд на Светлана Иванова Райчева е написан професионално и артистично. За първи път в българската музикално-теоретична литература се прави такава разработка. Както казах по-горе, тя е с подчертано приносен характер.

Предлагам на научното жури да присъди на СВЕТЛАНА ИВАНОВА РАЙЧЕВА образователна и научна степен „ДОКТОР“.

Проф. Павел Герджиков

София, 6.04.2017 г.